

Dura

Over din gylden-brune hud er **ar** fra mange sår. Der er både friske og gamle iblandt dem. Du bærer en **tung rustning**, lavet af skæl af obsidian, men hullet og faldet fra hinanden flere steder. Den er blevet lappet af flere omgange med skrotmetal, lilla, tykke hår og andet biologisk materiale. Ligeledes bærer du et overdimensioneret, **krumt sværd**. Det føles velkendt, men en smule kluntet i din hånd. Bladets æg er takket og ujævnt, og der er rester af ildelugtende kød, der stadig sidder fast på det. Det virker mere egnet til at lemlæste end til at skære. I din rustning er gemt knive, partisansøm og mere.

Du mærker knapt dine ben. Hvis det overhovedet er ben. Noget slimet og stærkt holder dig oprejst.

Du føler dig overraskende **godmodig**, dine omgivelser og situation taget i betragtning. Du er tydeligvis vant til fare. Der er et **håb**, der brænder i dig endnu. Du hjælper ofte de andre, holder sammen på gruppen og får dem videre. Men der også en snigende uro i din krop. Et **traume**, der ikke er blevet behandlet og nu er **ved at vågne**.

Relationer

Shai virker kompetent og dreven. Han virker som den mest pålidelige i gruppen. Alligevel stoler du ikke helt på ham. En skidt fornemmelse i din mave **advarer dig imod ham**.

Værre endnu er det med **Alri**. Hun er kun et barn, en uskyldig. Du burde beskytte hende, men det virker ikke nødvendigt. Hun ser så anderledes ud end jer andre. Der er noget **forkert** ved hende.

Eto virker som en sympatisk person, men han er **svag** og bange. Du hjælper ham gerne, støtter ham når han falder, men respektere ham, gør du ikke.